

Sygn. akt I NKRS 14/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)
SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)
SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania E. Ż.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 7 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479,

z udziałem P. S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 marca 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2020 z dnia 7 lipca 2020 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS, ustawa o KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie P. S. do pełnienia

urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.;

2. nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie E. Ż. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 479, zgłosili się sędziowie Sądu Rejonowego w K., P. S. oraz E. Ż.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 7 lipca 2020 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. powołanie E. Ż. W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendacją E. Ż. przemawiają między innymi, to, że kandydatka posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze, otrzymała pozytywną ocenę swoich kwalifikacji zawodowych, a także stale pogłębia posiadaną wiedzę, uczestnicząc w szkoleniach zawodowych.

Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 365; dalej: p.u.s.p.).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych oraz opinią Kolegium Sądu Okręgowego w K.

Opiniując kandydaturę P. S. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jego

sylwetkę wskazując, że urodził się 24 czerwca 1974 r. w K. W 1996 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 października 1997 r. do 15 listopada 1998 r. był zatrudniony na Uniwersytecie (...) na stanowisku asystenta. Po odbyciu aplikacji sądowej pozaetatowej we wrześniu 1998 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 10 listopada 1998 r. został mianowany asesorem sądowym i powierzono mu z dniem 16 listopada 1998 r. wykonywanie czynności służbowych w Sądzie Rejonowym w K., gdzie orzekał w VII Wydziale Gospodarczym Rejestru Zastawów, a następnie w I Wydziale Cywilnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 26 października 2000 r. ponownie powierzono mu z dniem 16 listopada 2000 r. pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w K. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 16 stycznia 2001 r. został powołany z dniem 21 lutego 2001 r. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K., gdzie orzekał w VI Wydziale Cywilnym, a od 1 maja 2019 r. orzeka w V Wydziale Gospodarczym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 30 listopada 2017 r. został powołany z dniem 1 stycznia 2018 r. do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Rejonowego w K. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 13 maja 2020 r. został delegowany od 15 maja do 14 listopada 2020 r. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. Opiniowany został powołany przez Ministra Sprawiedliwości w 2019 r. jako przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości do: Komisji Egzaminacyjnej nr 2 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego z siedzibą w K. jako egzaminator z zakresu prawa cywilnego, Komisji Egzaminacyjnej do spraw aplikacji notarialnej przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą w K., Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu komorniczego obejmującego obszar właściwości Izb Komorniczych w X., K., Ł., P., R. oraz w W. Kandydat systematycznie pogłębia swoją wiedzę i doskonali umiejętności uczestnicząc w konferencjach oraz licznych szkoleniach zawodowych organizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Opiniując zaś kandydaturę E. Ż. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się 8 listopada 1974 r. w R. W 1998 r. ukończyła

wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 5 maja 1999 r. do 20 grudnia 2002 r. była zatrudniona w M. S.A. na stanowiskach: stażysty w dziale prawnym, referenta ds. prawnych, specjalisty ds. prawnych i koordynatora działu prawnego. Po odbyciu aplikacji sądowej pozaetatowej w kwietniu 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 16 grudnia 2002 r. została mianowana asesorem sądowym i powierzono jej z dniem 21 grudnia 2002 r. wykonywanie czynności służbowych w Sądzie Rejonowym w K., gdzie orzekała w X Wydziale Grodzkim, a następnie w I Wydziale Cywilnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 3 grudnia 2004 r. powierzono jej ponownie pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w K. do dnia 20 grudnia 2006 r., gdzie nadal orzekała w I i VI Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta RP z 1 lutego 2007 r. została powołana z dniem 15 lutego 2007 r. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K., gdzie orzekała w VI Wydziale Cywilnym, pełniąc: od 5 lipca 2011 r. do 2 lutego 2012 r. oraz od 1 września 2013 r. do 5 sierpnia 2015 r. funkcję Zastępcy Przewodniczącego VI Wydziału Cywilnego, od 6 sierpnia 2015 r. do 28 lutego 2018 r. funkcję Przewodniczącego VI Wydziału Cywilnego oraz od 24 sierpnia 2015 r. do 6 marca 2018 r. funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego w K. Od 1 lutego 2018 r., na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości, orzeka w Sądzie Okręgowym w K. w I Wydziale Cywilnym - ostatnia delegacja na mocy decyzji Ministra Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r. na czas nieokreślony. W 2010 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego w Szkole (...) z oceną bardzo dobrą. Pani sędzia pogłębia swoją wiedzę biorąc udział w konferencjach oraz licznych szkoleniach zawodowych organizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K. Kolegium Sądu Okręgowego w K. na posiedzeniu 1 czerwca 2020 r. zaopiniowało pozytywnie E. Ź. (11 głosami „za”, przy 4 głosach „przeciw”, 3 głosach „wstrzymujących się” oraz 1 głosie „nieważnym”). Pan P. S. nie otrzymał poparcia Kolegium, bowiem otrzymał 8 głosów „za”, przy 10 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. Kandydat przedstawiony z wnioskiem o powołanie nie

uzyskał zatem poparcia oraz rekomendacji Kolegium Sądu Okręgowego w K., jednak zdaniem Rady, czynnik ten nie może stanowić jedyne kryterium nominacyjnego.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 7 lipca 2020 r. na kandydaturę P. S. oddano 7 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się”, zaś na E. Ż. oddano 6 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów. Wobec powyższego, Przewodniczący KRS, na podstawie § 12 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 4 Regulaminu KRS, stanowiącego załącznik do uchwały nr 158/2019 KRS z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu KRS (M.P. z 2019 r. poz. 192, dalej: Regulamin KRS), zarządził ponowne głosowanie nad kandydaturami P. S. i E. Ż. W wyniku ponownego głosowania w 7 lipca 2020 r. na P. S. oddano 8 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydat uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów, zaś na E. Ż. oddano 6 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatka nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie P. S. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie zawodowe zdobyte zarówno podczas orzekania w sądzie rejonowym, jak i w ramach delegacji w sądzie okręgowym oraz podczas pełnienia funkcji administracyjnych w sądach powszechnych. Kandydat w ocenie Rady posiada wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, co znalazło odzwierciedlenie w ocenie jego pracy. Również pochlebna opinia Prezesa Sądu Okręgowego w K., a przede wszystkim dłuższy o 6 lat staż orzecniczy na stanowisku sędziego dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzecniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Odwołaniem z 10 sierpnia 2020 r. E. Ż. zaskarżyła uchwałę KRS w całości w zakresie pkt. 1 dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie P. S. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K. oraz w zakresie pkt. 2 w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP

kandydatury E. Ż. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K. i w tym samym zakresie wniosła o jej uchylenie.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie art. 33 ust 1 w zw. z art. 35 ust. 1-5 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i biorącego udział w konkursie drugiego kandydata, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a w szczególności przy ocenie jej kandydatury nieuwzględnienia kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, opinii kolegium sądu oraz opinii zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa,

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe kryteria, co skutkowało przedstawieniem w zaskarżonej uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego innego kandydata niż Odwołująca się;

2. naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający jej kontrolę instancyjną,

- w szczególności poprzez brak wskazania jasnych kryteriów przy ocenie kandydatów, porównania ich wyników w zakresie stabilności orzecznictwa, ilości załatwianych spraw, sprawności orzekania, w tym informacji na temat uwzględnionych przewłok, brak jakichkolwiek rzetelnych ocen efektów pracy kandydatów, oceny ich doświadczenia zawodowego nie opartego tylko i wyłącznie na długości stażu pracy, ale też wykonywaniu przez Odwołującą się czynności orzeczniczych w ramach delegacji przez kilka lat dodatkowo w Sądzie Okręgowym Wydziale II Odwoławczym równolegle z orzekaniem w Sądzie Rejonowym w K., a następnie ponad dwa lata na delegacji stałej w Sądzie Okręgowym w Wydziale I Cywilnym,

- oparcie się przy ocenie kwalifikacji kandydata P.S. nie na sporządzonej przez

wizytatora ocenie kwalifikacyjnej i zawartych w nich danych, ale na załączonych do tej opinii uwagach do oceny kwalifikacyjnej sporządzonych przez samego kandydata P. S., w szczególności w zakresie ilości załatwianych przez kandydata spraw na tle wydziału, co jest sprzeczne z danymi wynikającymi wprost z opinii i wyciągnięcie wniosków sprzecznych z samą opinią oraz nieodniesienie ich do danych statystycznych Odwołującej, które były korzystniejsze dla niej niż dla przedstawionego kandydata,

- braku wskazania, w jakim zakresie kandydatura Odwołującej się odpowiadała kryteriom, którymi kierowała się Rada dokonując oceny kandydatów, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanego Kandydata za wyższe i bardziej odpowiednie, wyrażające się w pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji tj. wyników głosowania przez Kolegium wskazujących, że Odwołująca się uzyskała zdecydowane poparcie środowiska sędziowskiego podczas, gdy rekomendowany Kandydat takiego poparcia nie uzyskał, nieuwzględnieniu rekomendacji zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa i ich oceny, z której wynikało, iż powyższy zespół członków KRS przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na stanowisko sędziego sądu okręgowego Odwołującej i to przy rekomendacji dwa głosy „za” i jeden „wstrzymujący się” i przy braku jakichkolwiek głosów za rekomendowanym Kandydatem,

- podkreślenie faktu obciążenia zadaniami rekomendowanego Kandydata wynikającymi z pełnienia funkcji administracyjnych - Prezesa Sądu Rejonowego w okresie od stycznia 2018 roku, z pominięciem doświadczenia Odwołującej w pełnieniu funkcji administracyjnych na stanowiskach zastępcy przewodniczącego wydziału od 1 września 2013 r., następnie od sierpnia 2015 roku przewodniczącego tego wydziału i równocześnie Wiceprezesa Sądu Rejonowego w K., która to funkcja ustała po delegacji do Sądu Okręgowego w K. Zgodnie z jej oświadczeniem, Odwołująca obejmując tę funkcję zawsze pracowała z pełnym obciążeniem, nigdy nie korzystając ze zwolnienia choćby z części referatu, a jej wyniki zawsze pozostawały lepsze od średniej wydziału,

- w efekcie, dokonaniu ustaleń sprzecznych ze zgromadzonym materiałem wyrażające się w uznaniu, że Kandydat w stosunku, do którego podjęto uchwałę

o przedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi posiada lepsze kwalifikacje;
3. naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K. zasady równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasad demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura Odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania.

Skarżąca wniosła o przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Pismem z 16 września 2020 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego

przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania przesłanek dotyczących kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Skarżąca nie wykazała aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania zgodnie z art. 44 u.KRS.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje

i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając dłuższy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te ogólne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy za niezasadne trzeba uznać twierdzenie, że Rada dokonała oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w K., dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Z uwagi na cel, jaki ma

spełniać uzasadnienie uchwały, Rada nie miała przy tym możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów, co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały i, że nie wzięto pod uwagę – jak twierdzi Skarżąca – jej kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych oraz opinii Kolegium Sądu. Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej wybranego kandydata jak i Skarżącej.

Wypada podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Wbrew zarzutowi postawionemu przez Skarżącą, a odnoszącemu się do braku określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów, Rada, kierując się treścią art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, dokonała oceny kandydatów, stosując jednolite kryteria ustawowe. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów. W szczególności, Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia kandydatury skarżącej Prezydentowi RP pominęła sprawiedliwe, obiektywne i weryfikowalne kryteria. Jak już wyżej wskazano, z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym obu kandydatów.

Za niezasadne także należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 u.KRS, zarzuty Skarżącej dotyczące dokonania przez Radę oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurującego z nią kandydata oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a w szczególności przy ocenie kandydatury Skarżącej nieuwzględnienia kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, opinii kolegium sądu oraz opinii zespołu członków KRS. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury Skarżącej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny jej kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną. Wskazany powyżej przepis stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia, zatem zarzut dotyczący niewyjaśnienia w uzasadnieniu uchwały: w jakim zakresie kandydatura Skarżącej odpowiadała kryteriom, którymi kierowała się Rada, a w jakim zakresie uznano kwalifikacje rekomendowanego kandydata za wyższe i bardziej odpowiednie; jaki wymiar Rada nadała bądź nie nadała, bardzo dobrej ocenie z wizytacji przeprowadzonej przez sędziego wizytatora; czy i jakie znaczenie przy podejmowaniu decyzji KRS nadała, bądź nie nadała dorobkowi orzeczniczemu skarżącej, nie może być uznany za zasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie

zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Wbrew twierdzeniom Skarżącej, że w postępowaniu nominacyjnym KRS nie rozważyła wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w odniesieniu do obu kandydatów, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia stawiane wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli skarżący nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów. Zatem twierdzenie, iż w niniejszej sprawie zaskarżona uchwała narusza prawo, albowiem Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała należycie oceny wszelkich okoliczności sprawy, a w szczególności twierdzenie, że przy ocenie kandydatury Skarżącej Rada nie wzięła pod uwagę kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych oraz opinii Kolegium Sądu, nie może zostać uznane za uzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu niezastosowania przy ocenie kandydatów zasady równego dostępu do służby publicznej, zasady równego traktowania, zasady niedyskryminacji oraz zasady demokratycznego państwa prawnego

urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, Sąd Najwyższy zauważa, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Na marginesie stwierdzić należy, iż Skarżąca w uzasadnieniu swojego odwołania podniosła twierdzenia tożsame z powyższym, co wskazuje na jej pełną świadomość odnośnie kognicji Sądu Najwyższego.

Niezasadne ponadto było podkreślanie przez Skarżącą rekomendacji jej kandydatury przez zespół członków KRS, i wskazywanie, że stanowisko to nie zostało przez Radę wzięte pod uwagę. Trzeba wskazać, że zgodnie z art. 35 ust. 1 u.KRS zespół członków KRS opracowuje listę rekomendowanych

kandydatów, co oznacza, że stanowisko zespołu dla Rady nie jest wiążące i jego nieuwzględnienie nie może stanowić podstawy do uznania podjętej uchwały za sprzeczną z prawem.

Również za niezasadne należy uznać w podnoszonym zarzucie podkreślanie przez Skarżącą uzyskania przez nią poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w K. wobec nieuzyskania takiego poparcia przez przedstawionego kandydata. Należy wskazać, że co prawda wyniki głosowania przed organami samorządu sędziowskiego są istotne z punktu widzenia kryteriów przewidzianych w art. 35 ust. 2 u.KRS i przyjętych przez Radę w danym postępowaniu konkursowym, to jednak nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie. Zasadnicze znaczenie kryterium oceny kwalifikacji kandydata dla przedstawienia lub odmowy przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego oznacza z jednej strony, że wynik poparcia środowiska sędziowskiego nie może przeważać dokonanej w danym postępowaniu konkursowym oceny Rady, co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji kandydata do objęcia tego urzędu, a z drugiej, że nawet „zerowe” poparcie środowiska sędziowskiego nie przesądza o odmowie przedstawienia kandydata, którego kwalifikacje zostały przez Radę wysoko ocenione w prawidłowo przeprowadzonej procedurze nominacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 79/15).

Należy również odnieść się do twierdzenia Skarżącej, iż Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wymieniła kryteria, których w rzeczywistości nie zastosowała. Analiza uzasadnienia uchwały KRS prowadzi jednak do wniosku, że Rada na wymienione kryteria wskazywała. Warto szczególnie zaznaczyć, że KRS odniosła się do nieuzyskania przez przedstawionego kandydata poparcia oraz rekomendacji Kolegium Sądu Okręgowego w K., wskazując iż czynnik ten nie może stanowić jedyne kryterium nominacyjnego. Rada w uzasadnieniu uchwały, dokładnie wymieniła kryteria, które zadecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP P. S., wskazując na: całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie zawodowe, wiedzę prawniczą, opinię Prezesa Sądu Okręgowego w K. oraz długość stażu orzeczniczego na stanowisku sędziego. Wobec powyższego, stwierdzenie

Skarżącej, że rekomendowany kandydat nie spełnia wskazanych w uchwale kryteriów, bowiem nie ma wystarczająco wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego, nie może zostać uznane za trafne.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.